

ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ

ΧΑΡΑΥΓΗ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙΝΗ

Νέκρα κ' ησυχία όλοϋθε βασιλεύει και μονάχα τó κρουστό τó παιγνιδάριο κΰμα χτυπάει με τó λεπτό άεράκι τής αύγής τούς βράχους και τó γιολό, ένφ τά διαπεραστικά λαλήματα τών πετεινών από μακρονά χαιροτούν τόν έρχομό τής ήμέρας.

Τό φώς τής νύχτας άρχίζει να σκοτίζεται και να θαμποφέγγει και μόνο λίγ' άστέρια σκόρπια στόν ούρανό με τó μελαγχολικό φεγγάρι κρατούν και στολίζουν τά σκοτεινά βασίλεια και τή δόξα τής νύχτας.

Τά βουνά έξμα και καταχνησμένα προσμένουν μ' άπάθεια τις άχτίδες τού ήλιου για να λάμψουν στόν έρχομό τής ήμέρας. Πέρα, πέρα τ' άντικρονά βουνά τής Άνατολής άρχίζουν να γαλανίζουν σκεπασμένα μ' ένα βαρύ πέπλο λευκό και ξοδαλό. Άκόμα βασιλεύει ή νέκρα και τ' άεράκι, δροσερό, δροσερό φροσάει άπ' τ' άντικρονό, τ' άνοιχτό πέλαγο. Οι πετεινοί με τά διαπεραστικά, τά μονότονα λαλήματά τους φτιάνουν τή πρώτη μελωδία, τόν πρώτο χαιρειασμό στη ήοδοσπεφανωμένη άνατολή.

Νά, νά. Τώρα ό ούρανος φαίνεται σαν να καθαρίζει και τ' άστέρια σβένονται τόνα με τ' άλλο από τόν ούρανό ένφ τó μελαγχολικό φεγγάρι ντροπαλό, ντροπαλό κρύβεται και τρέχει στη δάχη τού βουνού.

Η καταχνιά άκόμη κάθεται σίς δροσολουόμενες πλάτες τών βουνών και σίς βρεματιές τού χωριού, σαν πλάκα τάφου φνηή δέν άκούεται. Όλοι άκόμη άναπαύονται με γλυκά όνειράτα και σκέψεις, όλοι βασανίζονται με τρελλά όνειράτα και θλιβερούς συλλογισμούς.

Τώρα άρχισε τó πρώτο αδύνατο και σιγαλό κελάδημα τών πουλιών που δροσολοιμένα τινάζουν τά φτερά τους και σκορπίζονται στά δένδρα και στούς φράγκες. Η άνατολή έχει άρχισή να λάμπει και να βοδίζει άνοιγοντας τές ήοδοσπεφανωμένες άγκάλες της για να βγή τ' άγαπημένο και παντοινό ταϊρί της, ό ήλιος, ή ζωή και ή δύναμη τού κόσμου.

Όλοϋθε τώρα βασιλεύει ξαστεριά. Νά, ή βράχη τού καταχνησμένου βουνού άρχισε να ξαναφαίνεται, κι' ό πύργος τού καμπαναριού άπ' τó έρημοκλήσι ν' άσπρίζει, και τά άσπρόλευκα σπία τού χωριού να φαίνονται άράδα, άράδα ή σκόρπια, σκόρπια, σίς πλάτες τού βουνού. Άπό τές καπνοδόχες τών σπι-

τιών άρχισαν να βγαίνουν οι πρώτες τουλούπες τού καπνού. Η άτμοσφαίρα προσβάλλεται τώρα από κάθε φωνή, από κάθε ήχολόγημα.

Η δουλιά σε λίγο θ' άρχισή. Ό κόσμος θα κινήθη και θα σκύψη μπρός στούς νόμους τού κόσμου και τής ζωής.

Νά. Τώρα ή λάμψη και ή ξαστεριά εφώτισε όλο τó χάος τ' ούρανού, όλο τó σκοτάδι τής γής. Τό παντοινό άστρο τού κόσμου άρχισε να βήγνη σ' όλη τήν πλάση τές πρώτες θερμοές και λαμπρές άχτίδες του. Όλα ξεπνοϋν, όλα ξεναρκώνονται. Ό δουλευτής με τó σταυρό στο χέρι κινάει από τó σπύι για τή δουλειά με τήν τσάπα και τήν δικοπή. Η βοσκοπούλα με τó προσφάι στήν ποδιά βγάξει τά πρόβατα άπ' τó μανδρί και με μονότονα παθητικά τής άγάπης τραγούδια τά φέρνει σίς βρεματιές και στά δροσερά λειβάδια. Τά πουλιά άρχισαν τήν άτελείωτη και μαγευτική μελωδία τους και ή ζωή τής ήμέρας φαίνεται όλοϋθε σκορπιομένη.

Κέρκυρα, Αύγουστος 1904,

ΗΛΙΑΣ ΣΤΑΥΡΟΥ

ΣΟΒΑΡΟ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

- A. Υπουργός. Σκούρα τά Μακεδονικά...
B. " " Συνάδελφε, θά πιάψης;
Tό δίσκαλο που είπαμε;
Tό λόγο μου έχω δώσει.
Γ. " " Σφάζουνε οι Βούλγαροι πολλούς...
Δ. " " Ό Έφραας που σου είπα,
Άλήθεια, διορίστηκε;
Tώχες και σημειώση
E. " " Κ' έγώ έδοκα σημειώσει;
Για να παυτή ό Άστυνόμος...
Α. " " Νάναι κανένας Υπουργός
δέν είν' μικρό παιγνίδι.
Βάνοντας χίτες ύπογραφές
μου πιάντηκεν ό νόμος
Γ. " " Κ' έμένα...
(Όλοι οι άλλοι)
Τί καθόσαστε; Νά πά' ένα ταξίδι.

ΡΩΜΙΟΣ

Κος Λεδαντινόγλου (διαβάζει). Η γυ αϊκα όμως τού πλοιάρχου γλότησε, και τά κύματα τήν έρρηξαν έξω σ' ένα έρημο νησί.

Κα Λεδεντινόγλου. Ω τή δυστυχισμένη! Κκι τώρα πώς θα κατορθώνει μόνη της να κουμπώνει πίσω τó φρέμα της;

έχει ένα στημένο τετράγωνο ξύλινο σαν ζωκλήσι, με μέσα μερικά καθίσματα, ένα τραπέζι, και μιά γριά, τήν κερά Φουρτούνα. Περιεργο πάλε κι αυτό! Φουρτούνα τθνομά της, και γαλήνη τó προσωπάκι της! Τής δίνεις ένα τίποτε, και σου φέρνει τσάι και δυό φέτες βουτηρωμένο ψωμί. Κατεβαίνει εκεί κόσμος από τά χωριά, δηλαδή κόσμος που ήρθε στά χωριά νάλλάξουν άγέρι, καθίζουνε στά χαλκία ή στά βράχια να κάμουνε σερβιάνι, φέρνουνε δουλειά και τής κερά Φουρτούνας. Τήν ώρα που έφτασα έγώ, ή κερά Φουρτούνα μονάχη άκόμα. Τήν ήξερα κάμποσα χρόνια τώρα. Μάννα δυό μου βαρκάρηδων. Ό ένας, εκεί κι αυτός.—Άμέ ό άλλος, ό νιός, τόμορφοπαλίκαρα, τί άπόγινε;—Σκοτώθηκε, μου κάνει ή γριά, καθώς άπόθετε τó τσάι στό τραπέζι. Τό είπε καθώς θάλεγε πώς κοιμάται άκόμα αυτός.—Σκοτώθηκε! Πώς αυτό;—Νά, πήγε ναύτης τó χειμώνα, άνέθηκε τó κατάρτι, κάθισε άπάνω σ' ένα σκοινί, σπάνει τó σκοινί, πέφτει ό Τζόννης και γίνεται θρούβαλα.

Μήτε νεύρο δέ σάλιψε στό πρόσωπο τής γριάς, καθώς θάλεγε.

—Τό καμήνο τó παιδί, τή; λέω.—Ναι, είταν τάκριθό μου.

Και τή δουλειά της ή γριούλα. Τή δουλειά μου όμως κ' έγώ. Πείσμα τ'όβαλα να τή δώ τήν ψυχή της.

—Άχ, να τó χωνέψω αυτό δέν μπορώ, τής κάνω. Τέτοιο παλικάρι...

—Είταν τάκριθό μου, ξαναλείει ή γριά. Είμαι κι ό άλλος, ό Τόμης, μα ό Τζόννης τó καλόκαρδό μου τó μικρούλι.

Και τάλεγε σαν που θάλεγε άξαφνα πώς θά βρέξη. Σοβαρά, ήσυχα, κρύα, συλλογισμένα.

—Βορεινά πράματα, είπα μέσα μου. Άς τήν άρήσουμε τή γριά. Καίγει μέσα της ή φωτιά, κι άς είναι πάγο' άπέξω.

Ερῆκα τόν παλιό μου βαρκάρη, τόν παζάρησα με τή βδομάδα, και ξεκινήσαμε.

Έβλεπα τώρα τó δρόμο μου από τήν άνάποδη. Άκόμα πιό όμορφος και πιό μαγευτικός, άφού είταν κι από πιό μακριά.

Δεξά στεκότανε τó βουνό που χωρίζε: τó κορφακι μου από τó χωριό, θεόρατο και γυμνοπράσινο, έρεικωμένο κατά τó Κορφοβούνι, με βράχια έδω κ' εκεί μαύρα κι άγριαπά, με πρόβατα κάπου κάπου άσπρόθωρα, και κατά τó ριζοβούνι ζευγάρια τρυπωμένα σε ρηχοσπηλιές, καθισμένα σε πέτρες ή ξαπλωμένα στό μαλακό τó γρασιδί, ζευγάρια που μαρτυρούσανε τήν άθάνατη ζωή τής άγάπης, τήν άγήρατη δύναμή της. Άπό τάριστερά πάλε βουνοπλαγιά άχι τόσο άπότομη, όλοπράσινη, και με τά δυό τρία ψαράδικα καλύβια στολισμένη αυτή. Και στή μέση ό δρόμος που ήρθα, ίσια γραμμή κατηγορητική ως τó περιγιάλι. Παρακείθε δέν έβλεπες τίποτις. Κρυμμένα όλα τά παρακείθε.

—Νά γυρίσουμε τόν κάδο, λέγω τού βαρκάρη, και να πάμε πρώτα στό βράχο μου, να δουλέψω με τó καλάμι. Μ' άφίνεις εκεί έμένα μερικη ώρα, και τραβάς και ψαρεύεις

Ο 'ΝΟΥΜΑΣ
ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΥΡΙΑΚΗ
Η ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΤΟΥ ΕΙΝΑΙ:
Για την Ελλάδα αρ. 10.—Για το Έξωτερικό φρ. χρ. 10
10 λεπτά τó κάθε φύλλο λεπτά 10
ΠΟΥΛΙΕΤΑΙ: Στά κιόσκια τής Πλατείας Συντάγματος, Όμονοίας, Όπουργείου Οι κονομικών, Σταθμού Τριχοδρόμου (Ό φθαλματρείο) Σταθμού ύπουργείου Σιδηροδρόμο (Όμόνοια) στό καπνοπωλείο Σαρρή (Πλατεία Στουρνάρα, Έξάρχεια) και στό βιβλιοπωλείο 'Εστίας' Γ. Κολάσου.
Η συνδρομή του πληρώνεται μπροστά κ' είναι για ένα χρόνο πάντοτε.

ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
Κ Α Ι
ΠΡΑΓΜΑΤΑ
ΠΑΛΙ
προδότες, πάλι άντεθνικούς και Βουλγαροφίλους και Σλαβοπουλημένους θά μας ποϋνε, μα δέν πειράζει. Τήν Άλήθεια και σήμερα, και για όλα τάλλα καρφι δέ μας καίγεται.
Η Άλήθεια λοιπόν λέει πώς ό αντισαγγελίας κ. Άγγελακόπουλος έκανε πολύ καλά να περιφρόνηση τήν έγκυκλίου τού κ. Λεβίδη και να μη δώση πενήτα για τόν Έθνικό στόλο. Έφέρθηκε μάλιστα παλκαρισία και πατριωτικώτατα που δέν περιορίστηκε μονάχα να μη δώση μα θέλησε να δικαιολογήση και τήν άρνησή του και να πῆ για ποιόνε λόγο δέν έδωσε.
Ό κ. Λεβίδης, ό ύπουργός τής Δικαιοσύνης και πρύτανις τού φαμφαρονισμού, ξαφνιάστηκε από τέτοιο παλκαρησίο τρόπο. Ξαφνιάστηκε όμως κ' ή φρόνιμη 'Εστία», κι αυτό είναι ίσα ίσα που μας πιραξενεύει, να συφωνή ή 'Εστία» με τόν Λεβίδη, ένφ δέ θά πα-

έσω σκουμπριά. Όστερα που θάναι και γιομοθαλαστία, και τó ρέμα δέ θά τρέξη πολύ δυνατά, βγαίνουμε, ρίχνουμε σίδερο, και ψαρεύουμε χρυσάφια με τήν καθτή. Στάσου όμως, άς ριζούμε κ' έδω τήν σурτή μιά στιγμή. Ίσα με να πάμε στό βράχο, ποιός ξέρει.

Κ' έβγαλα ζιμέσως από τó σακκι μου सुरτή τυλιγμένη στό μακαρά, όλομέταξη, ψιλή ψιλή, μα που μπόρεις κι άνθρωπο να κρεμάσης με δαύτη. Έβγαλα κι από τó θηκάρι τους τά τρία κομμάτια τού καλαμιού μου, τάχωσα τόνα μέσα στήν άκρη τού άλλου, τά σφιχτόδεσα, κόλλησα τó μακαρά στήν κάτω άκρη τού άρμιδιού, πέρασα τó κορδόνι από τά δαχτυλίδια του, έδεσα στήν άκρη του γερή πολύκλωνη μερσινέζα, πέρασα τέλος και τάγκιστρι με κόκκινο έλαστικό σκουλήκι άντις δόλωμα, και με μπρούτζινο καρουλλάκι στή ρίζα του για να στεφογυρίξη στή θάλασσα και να φαίνεται σα ζωντανό μικρό χέλι ή βδέλλα.

Ένα μολυδάκι τώρα ως μιá όργυιά από τάγκιστρι για να μισοδουλιάζη ή सुरτή κ' έγινε ή δουλειά. Άφήκα τήν όρμιά και τήν πήρε ό γιάλδς καθώς τραβούσε ό βαρκάρης γληγορούτσικα τώρα, και γύριζε ό μακαράς μοναχός του και ξετύλιγε τó κορδόνι. Σαν αφήκα ως δέκα όργυιές, σταμάτησα τó μακαρά, κ' έπαυα τότε τότε τάρμιθι ζερβόδεξα. Άξαφνα μου φάνηκε σα να μάγκωσε κάπου τάγκιστρι. Στάσου! φωνάζω τού βαρκάρη, κάτι εμπλέξε. Εκεί που τ'έλεγα, παίρνει λοξό δρόμο ή άποτοιά, τεντώνεται, κ' έρχεται στό χέρι μου δυνατό σπαρτέρισμα που έγήγησε